

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עשרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק וצאני שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

נמצא בעמוד השלישי

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ותצא דינה בת לאה (בראשית לד. א)

מובא ב'עין החיים' למהר"ס נדאף זצ"ל: למה תלאה הכתוב באמה, ולא אמר בת יעקב? לפי שיציאתה לגנאי. מה שנאמר בלאה אמה (בראשית ל. טו) ותצא לאה לקראתו. כך דינה כאמה בתה. לפיכך הוזיירו רז"ל שלא תהיה האשה יצאנית – לפי שיציאתה כמה נזקים באים על ידה. וביותר החמירו חז"ל שלא לתקשט ותצא. מפני שהעם מסתכלים בה ופגם הוא לאשה. שלא ניתנו התכשיטין לאשה, אלא שתהא מתקשטת בהן לבעלה דוקא בתוך ביתה, לפי שאין נותנים פרצה לפני הכשר, כל שכן לפני הגנב, הוא שאמר איוב (איוב לא. א) ברית כרתי לעיני ומה אתבונן על בתולה, ראה צדקתו של איוב, ומה בתולה שאדם רשאי להסתכל בה שמא תשא חן בעיניו וישאנה לעצמו – לא נסתכל בה, כל שכן באשת איש על אחת כמה וכמה. לכך צריכה האשה להיותה יושבת בתוך הבית, שלא תיכשל ולא תכשיל לאחרים, וכשהאשה מצנעת את עצמה בתוך הבית, מה נאמר עליה (תהלים מה. יד) כל כבודה בת מלך פנימה, וראויה שתינשא לכהן גדול ותעמיד כהנים גדולים, ונעשית דוגמת המזבח, מה המזבח מכפר אף אשתו של אדם הכבודה והצנועה מכפרת, שנאמר (תהלים קכח. ג) אשתך כגפן פוריה, ואם עשתה כן, נאמר בה בניך כשתילי זיתים, תעמיד בנים נמשחים בשמן המשחה. ודוק. עכ"ל.

ומהר"ס בן אור זצ"ל כתב בנתיבות החכמה ח"ב נתיב הבית והמשפחה בפ"ב בענין 'חכמת בת ישראל' בזה"ל: שלמה המלך ע"ה אמר בחכמתו (משלי יד) חכמות נשים בנתה ביתה. ואשרי האשה אשר הליכותיה נעימות, ויודעת כי מצד הדין היא חייבת לשמוע בקול בעלה, ותנהיג את ביתה ותתנהג עם בעלה בחכמה. ומצינו גבי רבי עקיבא שאמר לתלמידיו על אשתו רחל, שלי ושלכם שלה הוא. והוא מפני רוב חכמתה של רחל אשר ידעה היאך להתנהג עם בעלה.

וזוהו הייעוד הגדול של בנות ישראל בכל מקום שהן, להאציל מתבונתן ולהשפיע מחכמתן, לחזק ולבצר את המפעל הגדול מפעל התורה והמצוה, האהבה והיראה, בתוככי עדת ישראל, ויעקב צבאות ישראל, וע"י זה יזכו לבנות ביתם בחכמה, בית נאמן בישראל. ובוהו יתרומם וישתבח ויתגדל שמו הגדול של הבורא ית"ש, ויבאמר על כללותם מאמר הכתוב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר, אכ"ר.

ובת ישראל הכשרה אשת חיל, זוכה להיות אשה טובת שכל ומשכילה, חכמה ונבונה, אשה חשובה ונדיבת לב, בעלת עין טובה ורודפת צדקה וחסד, שכן תמצא תיבת משכלת במ"ק ע"ה עולה בגימטריא טובה. וע"י זה תזכה בבנים חכמים ונבונים, ישרי לב ותמימי דרך, המיישרים אורחותם על פי תורתנו התמימה ומסורת ישראל.

גם תיבת משכלת נוטריקון מאור שלום שמחה כבוד לוית חן תורה. מאור, דהיינו שיהיה זיו מאורה מאיר לכל בני הבית, ובפרט תהיה מאירת עינים לבעלה, מנעימות הליכותיה, כמאמר הכתוב (משלי לא) צופיה הליכות ביתה, כלומר רואה את הנולד וצופה בעיני שכלה את הדברים הראויים להאמר בטוב טעם ודעת ויתרון הכשר חכמה, הן לתיקון העניינים הגשמיים של הבית הצריכים תקון ועשייה, והן בהתקנת העניינים בסדר נאה ומקובל, טוב ויפה ומועיל, אשר יונעם ויומתק לכלל המסגרת הבנויה על אשיות מוצקות וחזקות, המוסיפים חן וכבוד ונועם ואצילות, הראויים להערכה והוקרה מצד מסגרת המשפחה כולה.

ובפרט בעניינים הרוחניים, לנהל ענייני לימוד תורה וקיום מצוות ועשיית מעשים טובים ופעלים מפוארים, הן לטובת הפרט והן לטובת הכלל, הן ליחידים והן לרבים. ועל ידי זה זוכים היא ובעלה לשם טוב לתפארת ולתהילה, וכל רואיהם יכירו כי הם זרע ברך ה'. עכ"ל.

ולא לחינם מכונה האשה 'עקרת בית' מלשון שהיא העיקר של הבית וולא כפי שמצוי היום לכנות זאת בדוקא על אשה שאינה עובדת. ואולי הוא לשון מושאל, אך מביא לידי טעות בהבנה, דכל בנית הבית הן בגשמיות והן ברוחניות טובה

המשך בעמוד הבא

יתגברו משפע בריכה העליונה, ללא גבול וללא תכלה, ה"ה החפצים בעילום שמם אשר ידם רב להם בחיזוק התורה בדרך אבותינו יהודי תימן המעשירה. יה"ד שיתמלאו כל משאלות לבם לטובה, ויארצו ימים ושנים בריאות איתנה דשנים ורעננים, ויוזו שכל יוצאי הלציהם יהיו כשרים וברים, צדיקים ונענים תלמידי חכמים גדולים, אכ"ר

בנתיבי החינוך

המשך מהעמוד הקודם

סביבה. ובמילים מעטות ובחיוך קטן משנה האשה את האווירה בבית ואת הנהגת הבית לתורה ולתפילה, ולא עשאה ה' ב"ה פטפטנית אלא בכדי שתוציא כחה זה לדברים טובים לשוח עם בניה ובנותיה וולא להאריך בשיחה עם בעלה דכבר אמרו חכמים (אבות פ"א מ"ה) 'ולא ירבה שיחה עם האשה, באשתו אמרו' וכו'. ועל דרך זה אפשר להבין יפה את שאמרו חכמים (ברכות יז.) במה נשים זוכות לעולם הבא, ששולחות בניהן ללמוד תורה בבית הכנסת. לא אמרו חכמים בלימוד בניהן בבית הכנסת, אלא לבית הכנסת. שמשכנעות אותם בפיהן ומפתות אותם בדבריהן. וכל אחד ואחת רואה הבדל בלימוד ובתפילה של ילד שנשלח ללמוד או להתפלל במילים טובות של אמו, לבין ילד שנשלח ללא מילים חמות ומעודדות. ואפילו כאשר אין לאשה כח להאריך בדיבור, לפחות תאמר לו מילה שניים כגון 'לך תשמח את אמא'. הדבר נותן המון, ומשנה מאוד את חשק הבן. וכמובן תרבה בתפילה על בניה שדמעתה מצויה רצויה לפני מי שאמר והיה העולם, וכבר בגיליון הקודם הארכנו בזה יע"ש.

פתרונות 'לפרשת ויצא'
אחודה חידה! בגד (בראשית ל. יא)
יעויין ברש"י.
הזוכה בהגרלה: עדיאל עמרן.
מי בתמונה: טרם נפתרה!

אלוהי יחיה!
ג' הזכרו בג'
שיש בו ג'
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מחידושי רבותינו

יזרח לו השמש כאשר עבר את פנואל (בראשית - לב)

ר' יצחק אמר וכי לא זרחה השמש אלא לו בלבד והלא לכל העולם זרחה אלא שמש הבאה בעבורו וזרחה בעבורו. והיתה השמש מרפאה באבינו יעקב ומלהטת לעשו ואלופיו. והבטיחו הקב"ה שיהיה בן לעתיד. לבוא לישראל שני כי הנה החשך יכסה ארץ וערפל לאמים ועליך יזרח יוי (ישעיה ס ב). ויזרח לו השמש.

[המשיל חלות הנבואה בזריחת השמש והוא משל מחוכם נפלא והוא מצוי. אבל אם תחדור השמש בעינים לא נשיג את הכתב כי כמו שהעין הרואה מצויה והנראה מצוי כגון הכתב, וכל המאורות מקורם ומניעם השמש. ואמרתי לך זאת כדי שלא תאמר הלא תראה אור הנר לראות. ודע כי כפעולת האור ותנועתה מכדור השמש כך השכל האנושי והרי הנמצאים הנראים ישנם במציאות, אבל כאשר לא יהיה שם שפע מן השכל הפועל לא תושג לו נבואה ואף על פי שאין מניעה מצד המשפיע אלא מחמת חוסר שלמות ההוגה בחכמות ובמדעים או חוסר שלמות המדמה בעיקר היצירה ולפי דיננו אפילו הושגו כל הסיבות הללו יש שימנע על דרך המופת כמו ברוך בן נריה שהיה תלמיד ירמיה והביאו לשלמות ונמנע ממנו ובקש לדעת סבת מניעתו ואמר לו ואתה תבקש לך גדולות (ירמיה מה ה), ענינו שזה נמנע מן האדם שידע היאך נמנעה ממנו הנבואה על אף שהתכוון והגיע לשלמות במעלות המדותיות וההגיוניות ושלם אצלו כח המדמה בעיקר היצירה ומשל הנבואה בזריחת השמש. ועוד שהבהיר במאורות ואורו החזק ביותר הוא אור השמש, כן השלם במצבי האדם והיותר נכבד הוא מצב הנבואה שהוא משפע האל יתעלה באמצעות השכל הפועל על הכח ההוגה תחלה ואחר כך על המדמה, דע זאת, אחר שתדע כי כל אחד ממנו נתיחד בארבעה דברים, חולשת השכל, וחזק התאוונות עם העצלות מללמוד והחריצות לעניני העולם הזה. אלו ארבעה שפטי הרעים (יחזקאל יד כא). ונחזור לענין ולמה הוא קורא למקום תחלה פנואל ביד ולבסוף בואו שני יזרח לו השמש כאשר עבר את פנואל, בתחלה

המשך בעמוד הבא

מהליכות אבותינו

שמות בני משפחה

ידוע שמאז מיני קדם משפחות בני ישראל נקראו ע"ש אבותיהם או שם עיר מגורם או מלאכתם או משה שאירע עמם וכיו"ב, כגון ר' יוחנן הסנדלר, ר' יצחק נפחא ועוד רבים. כן הדבר המשיך ונהג בקהילות תימן, ופעמים נמצא סיפר מיוחד אחר שם המשפחה. נעלה את אשר כתב מרן הגר"י רצאבי במאמרו 'אופן המרכבה' עמ' 36 וז"ל:

חקרתי מפי ספרים וסופרים לדעת טעם נכון ומקובל לכינוי משפחתו בשם "זונה", שפירושו בל"ע אגחה [קרוב למתאונן בלשון הקודש], ולא מצאתי עד שנודע לי מאחד מצאצאיו, הוא מר יפת ונה נ"י הדר ברמתיים, בשם אביו ז"ל, שיש מסורת במשפחתם שמהר"י ונה נתכנה בשם זה מפני שכידוע בתימן היה המנהג לאכול פת של בעליבתים גויים והוא היה מחמיר על עצמו, וכדי להציל עצמו מהפצרותיהם המרובות לא מצא מוצא אלא לישבע להם כהרגלם בשם השם "זאללה", אלא שהיה מטעה אותם ואומר "זנה" בנו"ן מעובה [דוגמת למ"ד מעובה בשם ה' כפי הידוע בביטוי שלהם] באופן שנדמה להם כאומר בלמ"ד, ולפיכך נתכנה בשם זה ע"כ. וזה דבר נאה ומתקבל על הלב שיתכן שהוא האמת, אבל נראה דלאו בדידיה גופיה עסיקנין אלא באחד מאבות משפחתו, שכן מצינו שכבר אביו מהר"ר אברהם נתכנה בשם זה [כדלעיל פרק ד' בשם מהר"י במגילת תימן] וכן זקיניו אביאביו מהר"ר יוסף [כדלעיל בסמוך בשם מהר"י ונה עצמו בסיום ספרו שער השמים], וקשה להסב הכינוי דוקא על ר' יצחק עצמו. והעיקר שזכינו לדעת דרכם בקודש מן השורש:

ובהערה א' שם כתב: אלופי ומיודעי כהר"ר לוי קשת שליט"א (זצ"ל) התבונן בדבר עד שהמציא טעם מעצמו דרך צחות, שנקרא כן על שם שהיה מתאנח ומצטער על גלות השכינה. ושפתים ישק [ועיין לקמן פרק י' שיש לו חיבור מיוחד על תיקון השכמת הקריאה בלילה, וכן בספר המיוחס לו מבשר טוב כתוב שהיה מצטער לידע הקץ וכו']:

לרפואת שירה בת נח לוי בשכחע"י

לרפואת שושנה בת יחיא רייבי בשכחע"י

לזש"ק תומר ישראל בן יעקב ואודליה בת מנשה

לרפואת יוסף בן משה דנין בשכחע"י

פניאל ולבסוף פנואל, פניאל מלשון פני אל כלומר המקום שראיתי בו פני אל. ולכשעבר פנואל מלשון פנו מהאל מתיל [כמו] ויפנו משם האנשים (בראשית יח כב). ויש אם למקרא פני אל חרוקה שהמלאך מקטרג בו.

(מדרש החפץ למהר"ז הרופא זצ"ל)

פניני הלכה

מנהגינו בצוואות רבי יהודה החסיד

מתוך שע"ה אבה"ע סי' ר"ה ה"ז ועיני יצחק שם

רבינו יהודה החסיד הזהיר בצוואותיו ונדפסו בתחילת ספר חסידים. והעניינים שהזכרנו לקמן, הם שם באותיות כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ז כ"ח. **לימנע מכמה דברים מחשש סכנה, וחלק מהם בענייני נישואין. כגון שלא לשאת אשה ששמה כשם אמו, או ששמו כשם אביה, או ששמות אבותיהם שלי-החתן והכלה שווים. ושלא ישא את אחיו או בת אחותו** ועיין עליה בדברינו לעיל הלכות אישות סימן קצ"ט סעיף ח' ובהערה כ"א שם, **ולא אחות בעל אחותו. ושלא ישאו שני אחים שתי אחיות, ולא אשה ובתה, ולא ישאו אב ובנו שתי אחיות, ולא יתחתן פעמיים עם חבירו בן ובת בת ובן, ועוד. ובקהילותינו בתימן לא נתפרסמו צוואותיו, ולא נמנעו מדברים אלו וזולתם כלל ועיקר** (כמו שכתבתי בסיד' בשו"ת עולת יצחק חלק א' סימן קס"ז אות א').

וכן מצינו שמה"ר ח"א קארה זצ"ל ובנו הר"ר מאיר, נשאו שתי אחיות, כמובא במאמר אשת חבר שבתחילת ספר משכיל דרש דף כ' שהר"ר מאיר קארה נשא אחות-אשת-אביו. איתמר. ופירשתי שם שכמרכין לא חשו לצוואתו שלא להסתפר בראש חודש, והבאתי זאת גם לעיל בספרנו זה חלק או"ח הלכות קדושת השבת סימן נ"ד הערה נ' ד"ה ולא. וכן לא חשו לצוואתו להשאיר נקב בדלת או חלון שסותמים, כמו שכתבתי בתשובה שם, אמנם עיין על זה בדברינו לעיל חלק יו"ד הלכות סכנה סימן קל"ט הערה ט' ד"ה סכנה, ואם כן שומר נפשו ירחק, ולא יסמוך על הנהוגים כן כי שומר פתאים י"י. ועי' שם הערה כ' ד"ה והגם, והערה נ"ט, ובהלכות מעונן ומנחש ומכשף סימן קמ"ח הערה ס"ד ד"ה בית. ובהלכות מילה סימן קנ"ט הערה ל' ד"ה אך, לגבי מנהגינו שאין חוששים ליתן שני ילדיו לסנדק אחד. ובהלכות שחרת המת סימן קע"ט סעיף ז' הבאתי כמה דברים שציוו והזהיר ר"י החסיד עליהם, לא ינשק אחד מילדיו שמת וכו' ולא יאחו וכו'. וזה בתורת הנהגה, לפי שאין בהם מנהג ידוע בהיפך. והוספתי גם (מצוואתו אות ח') שיש לזהר שלא יצא אדם ראשון מן הבית כשמוציאים מטת המת, הגם שרבים אינם נוהגים כן, מכל מקום יש שנהגו כן כמו ששמעתי מת"ח, ומדעו שב"ה. ושם בהלכות סכנה סימן כ"ב והערה ס"ד הבאתי סגולה מר"י החסיד, שהעלה אותה גם מאריה דאתרין מהר"י, שהנמצא בערה יקבל על עצמו לומר נשמת כל חי בפני עשרה אנשים כאשר ינצל. ולעיל מינה בהלכות שחיטה סימן קכ"ד הערה י"ז ד"ה בהגות, ביארתי בסיד' שמהר"י בובב תודה חש לצוואת ריה"ח שלא לשחוט אוו בשבת ושבט, אף שהעולם לא נהגו. ומזקנים אתבונן, כי ממנו נקח ונלמד לנדון דידן. ולא כמו שחושבים רבים מקופאי ובלא עיון, דכיון שאבותינו לא נהגו, אף אנו נעשה כמותם. וכן שיתנו בכל כיוצא בזה, כשאין בדבר סתירה למנהגינו, דוק ותשכח. ועי' במבוא ספרנו זה נוכח השולחן פרק ג' ד"ה הלכה. ולאמת הדברים, אכתוב כאן מעשה אחד מגי' רבים שאירעו בזמנינו אנו, השיך לענייני נישואין שאנחנו עוסקים בהם. והוא, שאדם אחד נפצע בתאונת-דרוכים, וכפשע בינו לבין המות, ובחסידי ה' היתה לו נפשו לשלל, ויקם ממטת חליו. אך כיון שנחלש ונתרסק בכל גופו, לא מצא בתיווג שתיאות להינשא לו, עד שכבר הגיע לכשלושים שנה, והיה מצטער מאד על זאת. והיה כאשר שמע סגולה זו שהנמצא בערה יקבל על עצמו לומר נשמת בפני עשרה, קפץ ואמר שהוא מקבל על עצמו לומר בפני מאה. הנמצאים שם ביקשו להניאו מזה, פן לא יוכל לעמוד בטרחה גדולה כזו לאסוף מאה איש, אך הוא עמד על דעתו ולא אבה לשמוע להם בשום אופן. וכעבור שבועיים או שלושה, נודמנה לו בתיווג ההוגת לו. וזה מקרוב לפני כחודש ימים עשו הנישואין ברבים בעי"הק טבריה ת"ו, ואחרי החופה אמר נשמת לפני יותר ממאה איש כאשר נדר. ועי' מ"ש בסיד' בנפלאות מתורתך פרשת בעליותך על פסוק שם האחד אלדד ד"ה והנה, לגבי צוואתו שלר"ה"ח להתחיל להניק בצד שמאל, ובפרשת כי תצא על פסוק כי ישבו אחים יחדו ומת אחד מהם, **וכן רבים גם בשאר קהילות ישראל לא חששו. ולא עוד אלא שיש מהפוסקים שכתבו בפירוש שאין לחוש להם, בפרט שיש ראיות מהתלמוד להיפך, ולדעתם רבינו יהודה החסיד לא ציווה אותם לכל ישראל אלא לזרעו אחריו דוקא,**

שידע ברוח-הקודש כי הם לא יצליחו בזיווגים אלו ועיין שו"ת הר"מ פרוכניצ' סימן ט', שו"ת מהר"מ מינין סימן ע"ט, שו"ת שב יעקב סימן כ"ג, שו"ת נוב"י מהדו"ת סימן ע"ט, שו"ת חתם סופר יו"ד סימן קל"א, והון יוסף סימן ט'. ומצאתי שכן כתוב גם במכתבי הרמ"ח לוצאטו [בעל מסילת ישרים] סימן ט"ל דף קע"א, יש מגידים [דהיינו מלאכים. יב"ן] מגידי אמת, אך לפי שורש האדם הפרטי, ויתנו לו תיקונים להנהגות ויהיו הדברים רק לפי שרשו ועיין לעיל חלק או"ח הלכות קדיש וברכו סימן י"ג הערה ט"ו ד"ה אודות, בשם החו"א. הלא כמה צוואות הניח ר"י החסיד רק לבני משפחתו. אך מאור עינינו האר"י זלה"ה, דבריו הרהי"ו ז"ל לכלל ישראל הם נאמרים וכו' ע"כ. וכמובא בספר ידים משה. ועיין לקמן הערה כ"ה [ולחלן חלק חושן משפט הלכות ירושה וצוואה סימן רי"ט סעיף ח']. ובמה שהעיר בשושנת המלך על דברי מהר"י לגבי תספורת בערב שבועות, והובאו דבריו בקיצור בגליון שו"ת פעולת צדיק חלק א' סימן קמ"ג]. **אך יש חולקים עליהם והשיבו על ראיותיהם, ואף העידו**

שראו מעשים כאלו ולא עלה זיווגם יפה ועיין כנה"ג סימן ס"ב בהגב"י אות ד', שו"ת יוסף אומץ סימן ל"ז, שו"ת דברי חיים חלק א' סימן ח', ח"א וחסדא חלק ב' דף רכ"ח ע"ב, חיים ושלום חלק ב' סימן י"ג, כף החיים יו"ד הלכות מאכלי גויים סימן קט"ז ס"ק קכ"ג קכ"ד קכ"ה. ובזוהר חי פרשת משפטים דף קל"ג ע"ב, הובא בתולדות ר"י החסיד שבתחילת ספר חסידים דפוס ירושלים ה'תש"ז דף ו', ובמקור חסד דף ט"ז אות ל"ב ודף כ' אות ל"ג, ואור משה על מסכת קידושין סימן א"א. **ובמקומות שאינם יודעים זאת, אין לגלות להם, כי עניין הזיווגים הוא מן השמים, ולא תאונה אליהם רעה. אך מי שיש לו ידיעה, ישמור את**

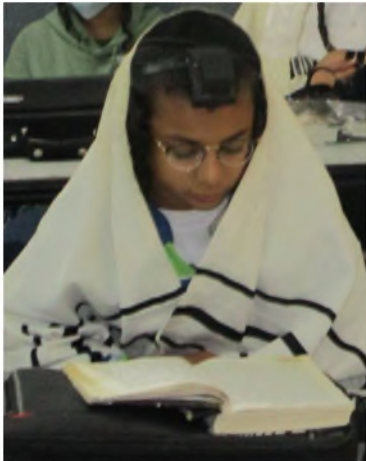
נפשו ויתרחק מהם ובעל פלא יועץ בספרו יעלו חסידים, הובא בשדי חמד מערכת חתן וכלה סימן ה' ד"ה גם. ועי' כף החיים יו"ד סימן קט"ז ס"ק קכ"א. ובמ"ש בסיד' בנפלאות מתורתך פרשת כי תצא על פסוק לא יבוא פצוע דכא ד"ה ואפשר. ונכחילוק זה, כן כתב הגרא"מ שך זלה"ה במכתבים ומאמרים חלק ה' מכתב תצ"ט. הערת הרב אלמוג שלמה [ע"ז], **ובפרט ראוי לזהר בצוואה שלא יהא שם הכלה כשם חמותה (יען כי על זה הזהירו עוד מקצת מקובלים [משנת חסידים למה"ר עמנואל חי ריקי] קיצור חכמת האמת מהאר"י) מסכת חתונה פרק א' אות ח', מומור לרוד (פארדו) סימן קט"ז דף קי"א ע"ב. אך בכתבי האר"י המוסמכים והמדויקים (עיין בדברינו לעיל חלק או"ח הלכות חנוכה סימן ק"כ הערה ע"ד ד"ה וראה, ובחלק יו"ד הלכות פיאות הראש סימן קמ"ט הערה כ' ד"ה וכיון) לא נמצא גם זה, ועיין לעיל הערה כ"ב בשם הרמ"ח לוצאטו]. **אלא אם כן החתן תלמיד-חכם, לפי שזכות התורה מגינה, ושומר מצוה (להשיא בתו לתלמיד-חכם כדלעיל סעיף ג') לא ידע דבר רע. גם אם לא יגורו באותה עיר של-חמותה, אפשר להקל. וכן אם יש שינוי בין השמות, אין חשש. ויכולים לשנות את השם, או להוסיף שם, קודם השידוכין (עיין לקמן סעיפים י"ג וט"ו), ולכלל-הפחות שלושים יום לפני הנישואין ועיין על כל זה באריכות ועוד כמה חילוקים מספרים וסופרים בספר שמירת הגוף והנפש סימן קס"ט. ובפרט בסעיפים ב' ו' י"ב י"ג, והערה י"א שם ד"ה והנה. ועי' בתשובותי עולת יצחק חלק ב' סימן קצ"ד אות א' ד"ה והא, וסימן רמ"א אות ד' ד"ה ואיך. ואין לשנות השם כי אם על פי עצת תלמיד-חכם וצדיק. לפי שהשם הוא קבוע לאותה נשמה, ואם משנים אותו, הרי זה כעקירת עץ ממקומו ונטיעתו במקום אחר שעלול שלא יצמיח ח"ו, אלא אם כן יעשו על פי מומחה, כיעוין בדברינו לעיל חלק יו"ד הלכות בית מילה סימן קנ"ט סוף סעיף י', ובהלכות החולה והרופא סימן קע"ד סוף סעיף ב'. ועי' מ"ש בסיד' בנפלאות מתורתך הפרשת שקלים על פסוק ושם אמו צ"ה מבאר שבעו].****

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,
יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב שמואל בן דוד חמיץ
דצ"ל
חי לפני כשלוש מאות שנה
בצנעא.
תנצב"ה.

על זכותם העולם
עומד

התודה...

הברכה...

לידידנו רם המעלה, רב עליליה אך
צנוע ונחבא, דואג להרים קרנה של
תורה, ובפרט במסורת אבותינו
הנאמנה. יד ימינו של מרן, להרים
קרן יהדות תימן. עוזר ומסייע רבות
למוסדות, באשר הננו ה' בנישרות

ר' ניר טיידי יצ"ו

יה"ד שיזכה להאריך ימים ושנים,
בבריאות איתנה חיים דשנים
ורעננים. וירבה זרעו כחול ימא,
ויהיו פלם יראני שמיא. תלמידי
הכמים גדולים ונבונים, מרביצים
מסורת אבותינו ברבים, אמן

הערות. הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח למקט: 03-9130009
או במייל:
e0504150896@gmail.com

תפארת בנים

בחסד ה', שמחה בוקעת שחקים
ומצאת תמיד ב'עטרת חיים'

מבצע 'תפילה בהתמדה' אשר זכה

וקיבלה סידור מתנה

ה"ה

אליסף

עפדין

נ"י

יה"ר שיתקבל
תפילותיו ברצון,
אכ"ר

התלמיד הנעלה
מאיר עוז ארי
נ"י הוציא
מדעתו ורצונו
את סמינו
(פאותיו) לפנים.
אשרי המחכיםו

בדרכיהם אתהלך...

יודע או לא יודע (ח"ב)

ימי ההריון עברו חלפו, וכשהגיע שעתה של האשה ללדת אכן ילדה בת, והאברך
התאכזב היות שהיה בטוח שיולד לו בן בכור. ימים ספורים לאחר הלידה הזדמן
התלמיד לבית רבנו חיים סנאני. בטרם פצה פיו לדבר בענין זה הקדימו הצדיק
בחיוך ואמר — "מזל טוב, אשתו של אברך פלוני ילדה בת, נו, נו שיהיה במזל
טוב". התלמיד לא התפלא למשמע הדברים, שכן רגיל היה בכך שרבנו יודע את
הנעשה, רבנו יסף ולחש באזניו — "מכיר אני בטיבו של אותו אברך, שאם הייתי
אומר לו מה אשתו תלד באמת, היה הולך ועושה מזה פרסומת עולמית, שזה דבר
שנאווי ומתועב בעיני, לכן אמרתי בלבי מוטב שאעשה עצמי כבדאי ולא יהללו
הבריות את שמי.

י"דך צדיקים' ח"א עמ' 173

לזשיק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזשיק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה